

Per 1015/2006

10028284, 1

COBISS •

GORIŠKA KNJIŽNICA

Kraljica

Glasiló prijateljev Svete Gore

Leto XII. • št. 1. • april 2006

Izdaja:
Franciškski samostan Sveta
Gora, 5250 Solkan

v sodelovanju
z založbo *Brat Francišek*

Ureja:
p. Bernard Goličnik
p. Stane Zore
p. Pavel Krajnik

Odgovorni urednik:
p. Bernard Goličnik

Oblikovanje:
br. Dragan Vampola

Tisk:
Tiskarna Pleško, Ljubljana

Izhaja s cerkvenim dovoljenjem
v 6.000 izvodih

Fotografije so prispevali:
Francišksani v Sveti deželi
(<http://www.christusrex.org>):
naslovnica, 7, 9, 10, 11
p. Bernard: 3, 6, 12, 13, 14, 15,
16-17, 18, 26, 27, 28, 29, 30, 31,
32, 33, 36, 37, 50-51, 52
Fréska Beli angel, manastir
Mileševa: Serbianunity
(<http://blago.serbianunity.net/>
Arhives/Mileseva): 4-5, 8
Arhiv - Branko Lušina: 16
Tau: 20, 21, 22, 23, 24, 25
Foto Zavlada: 31, 38
p. Peter: 34
Arhiv: 35, 39, 40, 41, 42, 43, 44,
45

KAZALO

5

*Boga ne išči tam,
kjer si ga pokopal*

9

Kdaj je velika noč?

12

Sveta Gora postaja naselje

13

*Romarski dom na
Sveti Gori kliče k obnovi*

18

Pogovor s sestro Matejo

*Pot jasic na
Sveto Goro*

26

- 15 Božični koncert na Sveti Gori
Kaj mi pomeni Svetogorska Kraljica
- 16 Pater Alfonz Furlan - ob 150-letnici rojstva
- 17 Veliki teden
- 25 Tau
- 29 Jaslice na Sveti Gori
- 31 Prvo šmarnico sprejemaš
- 32 Requiem + duhovniku Vinku Bercetu
- 33 Križev pot
- 34 Prošnja k Materi na gori vstalega Gospoda
- 35 Romarski spomini
- 36 Svetogorska bližina
- 38 Puščavski oče
- 39 Svetogorski dnevnik
- 46 Pastirica Urška in Svetogorska Kraljica
- 47 Otroški kotichek
- 50 Prošnje in zahvale
- 51 Prišli so k svetogorski Božji materi

Spoštovani prijatelji

Svete Gore

Sv. Hieronim

Za sv. Hieronima pravijo, da je zbežal iz hrupnega Rima v samoto pustinja Svete dežele, da bi se posvetil samo Bogu. Tam je marljivo prevajal Sveto pismo iz hebrejščine in grščine v latinski jezik. Hieronima, enega najbolj izobraženih ljudi tistega časa, je v samoti pustinja premagala močna skušnjava po modrosti tega sveta. Odložil je prevajanje Svetega pisma in začel brati dela znanege rimskega poganskega misleca Cicerona. Neke noči je v sanjah zaslišal Božji glas, ki ga je vprašal, katere vere je. Hieronim odgovori, da je kristjan. Toda Božji glas mu pravi:

»Ti si ciceronovec in ne kristjan.« »Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce« (Mt 6,21). Ob razglasitvi leta Svetega pisma krščanskih sestrskih Cerkva v Sloveniji - katoliške, pravoslavne in protestantske, smo tako kot nekdanj Hieronim kristjani povabljeni k razmisleku o Božjem vprašanju: Smo kristjani ali pogani? Če v naši bralni »zakladnici« prevladuje predvsem rumeni tisk, plehka literatura, poleg tega še nekritičen in neselektiven pristop k TV, potem obstaja resnična nevarnost, da postaja naše srce, mišljenje in ravnanje vse bolj ciceronovsko, t.j. po-

gansko. Tehten premislek o trditvi sv. Hieronima: »Kdor ne pozna Svetega pisma, ne pozna Kristusa!« nas lahko spodbudi, da bi k »orožju krščanske pokore«, molitvi, postu in miloščini (prim. Mt 6,1-6, 16-18) dodali še družinsko branje in pogovor o Svetem pismu. Pred nami so velikonočni prazniki. Velika noč, največji krščanski praznik, je vedno na nedeljo po prvi polni pomladanski luni. Ob misli na velikonočno skrivnost dobijo spomladanska občutja poseben poudarek. Za skrivnostnim oživljanjem, prebujanjem narave je na delu nekdo, ki je s svojim vsta-

jenjem poroštvo neneh-
nega zmagoslavja življe-
nja nad smrtjo, poroštvo
nastajanja novega stvar-
jenja. Zato lahko govori-
mo o veselju, ki nam ga
nihče vzeti ne more, o
upanju, ki je neomajno,
o luči, ki je neugaslji-
va. Nikdar nas ne more
objeti tema, da bi vanjo
ne mogel posijati žar-
ek upanja, žarek božje
luči in nam prinesiti po-
zdrava od tistega, ki nas
povsod spremlja s svojo
ljubeznijo.

Takšno upanje nas
spodbuja, naj se nikdar
ne ustavimo ob tem, kar
smo že dosegli. Spodbuja
nas, naj nenehno prese-
gamo vse v smeri tistega
novega, katerega zago-
tovilo je vstali Kristus.
Brez vere v Kristusovo
vstajenje lahko posta-
nemo hitro malodušni,
zmanjka nam moči in
nam ugasne luč upanja.
Svet je poln krivic, trp-
ljenja in žalosti, v člove-
ku se uveljavlja greh in
nemoč mu ne pusti, da
bi res delal za novi svet,
ki bi bil resnično odsev
obljubljenega »novega
neba in nove zemlje«
v dokončni prihodnosti.
Toda če se je iz velikega
petka rodila velika noč,
je to dokaz, da je res
»pri Bogu vse mogoče«.
Kristjan se torej ne sme

predajati malodušno-
sti, ne sme pustiti, da bi
obup zmagal nad upa-
njem. Smrt nima zadnje
besede, vstajenje zma-
guje nad njo tudi takrat,
kadar je videz drugačen.
V takšni veri je brezmej-
na moč za spreminjanje
sveta in človeka v duhu
veselega oznanila o bož-
jem kraljestvu ljubez-
ni, v duhu prizadevanj
vseh ljudi dobre volje.
Kristusovo vstajenje
mora biti vir naše moči,
našega upanja, vsega
našega življenja in dela,
ki je nemirno iskanje
vedno lepšega sveta in
popolnejšega človeka in
premagovanje vsega, kar
temu nasprotuje, ki je
prežeto z vero, da smrti
ne pripada zadnja beseda.

Dragi prijatelji

Svete Gore,

v povezanosti z vami,
hvaležni za vaše sode-
lovanje, hvaleč vstalega
Gospoda za zmagovit
prehod iz velikega petka
v vstajenje velike noči,
vam želimo veselja in
upanja polno praznova-
nje velike noči

bratje frančiškani,

manjše sestre

Marije Breznadežne in

manjše sestre sv. Frančiška.

BOGA NE IŠČI TAM, KJER SI GA POKOPAL

Angel je nagovoril ženi: "Ne
bojta se! Vem, da iščeta
Jezusa, križanega. Ni ga tukaj.
Obujen je bil, kakor je rekel. Hi-
tro pojdita in povejta njegovim
učencem: 'Obujen je bil od mrt-
vih! Pred vami pojde v Galilejo,
tam ga boste videli.'" (Mt 28,5-7)

(Mt 28,5-7)

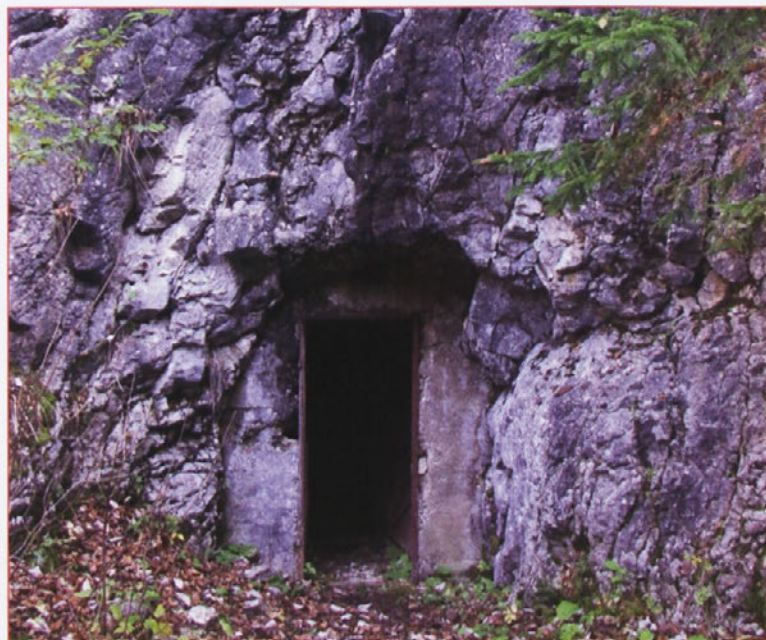
Subjektivna pričakovanja in doživljanja pa nam tisto jutro pokažejo v čisto drugačni luči. Za ženi, ki sta bili na poti h grobu, nikakor ne moremo reči, da se je tista noč zsvitala v velikonočni dan. V resnici je zanju napočil dan po soboti. Po pripovedovanju evangelista Luka sta se vračali v večer velikega petka.

Velikonočno jutro! Ali res? Pravzaprav bi morali ti isti dan po soboti gledati pod dvema vidikoma: en vidik je resničnost objektivnih dejstev, drug vidik pa je subjektivno pričakovanje in doživljanje ljudi, ki so v tem jutru igrali glavne vloge.

Objektivna resničnost je bila, da je bil Gospod Jezus Kristus, ki so ga v petek "pribili na križ in umorili" (Apd 2,23), obujen od mrtvih. To resničnost je poznal Bog sam, ki je glavni protagonist dogajanja, poznali so jo angeli, ki so bili poslani, da bi bili prvi glasniki vstajenja, potem pa bi človek pomislil, da se vrsta tistih, ki so to vedeli, konča. Vendar smemo misliti, da so to vsaj zelo resno slutili, če tega že niso vedeli, tudi stra-

žarji, ki so po pripovedovanju evangelista Mateja "prisneli v mesto in sporočili velikim duhovnikom vse, kar se je zgodilo" (Mt 28,11). Nadaljevanje zgodbe poznamo. In do tod bi lahko rekli, da je bilo tisto jutro res velikonočno jutro.

Subjektivna pričakovanja in doživljanja pa nam tisto jutro pokažejo v čisto drugačni luči. Za ženi, ki sta bili na poti h grobu, nikakor ne moremo reči, da se je tista noč zsvitala v velikonočni dan. V resnici je zanju napočil dan po soboti. Po pripovedovanju evangelista Luka sta se vračali v večer velikega petka. Po končani kalvarijski grozi in pokopu so se žene "vrnile ter pripravile dišave in miro" (Lk 23,56). In zdaj sta vzeli dišave in miro

in se vračata h grobu, da pokojnemu izkažeta spoštovanje in hvaležnost, ki ju pieteta do mrtvih zahteva. Vodi ju ljubezen in pripravljenost spolniti tisto, kar ukazuje običaj. Sobota kot dan počitka je samo prekinila tisto, kar so začele v petek proti večeru in nato nadaljevale v tem jutru.

Če pa na dogodek pogledamo skozi prizmo njune-

ga doživljanja, se vračata na kraj zadnjega srečanja. Pri grobu sta zadnjič videli svojega Gospoda, za katerim sta hodili toliko časa in mu stregli. In vsega tistega ne moreta v enem zamahu spustiti v preteklost. Vračati se morata tja, da bosta tam izžalovali svojo izgubo in se poslovili od Jezusa.

Učencev seveda ni zraven. Zraven jih ni bilo tudi na

veliki petek, v uri trpljenja in umiranja. Ko so udarili pastirja, so se ovce razkropile (prim. Mr 14,27). Zadnjič so bili zares z njim med zadnjo večerjo, ko so uživali velikonočno jagnje. V Getsemaniju so bili že daleč. Niso zmogli z njim v agonijo, niso zdržali z njim v molitvi in prošnji k Očetu, "kajti njihove oči so bile težke" (Mt 26,43). Jezusa so v resnici zapustili, še preden je Juda svojim spremljevalcem s poljubom pokazal, koga naj primejo. In tako so se tudi učenci vrnili na kraj zadnjega resničnega srečanja. Zaprti so v dvorani zadnje večerje.

Žene in učenci živijo v spominjanju. Vračajo se v trenutke, ki so jih doživljali z Jezusom in oboji so v tem trenutku na kraju zadnjega srečanja. Oboji v tem jutru skušajo oživljati preteklost. Tako zelo so podobni nam, ki tolikokrat skušamo z vračanjem v doživetja iz včeraj stopiti v jutri. Vračamo se na kraje, kjer smo bili in odpiramo grobove, za katere verjamemo, da v njih leži nekaj, kar je za naš danes silno dragoceno. Pripravljeni smo se podati celo na vrtove pretekle bolečine in iz njih načrpati moči in poguma za naslednji korak, za zoro novega dne.

Obujen je bil, kakor je rekel.

V sredo vseh teh misli in občutkov udari angelova beseda: "Vem, da iščeta Jezusa, križanega. Ni ga tukaj." Nato pa iz angelovih besed zazveni neke vrste očitek: "S svojimi dejanji izpričujeta, da ga ljubita, prav ta ista dejanja pa dokazujeta, da mu ne verjameta." Angel namreč nadaljuje: "Obujen je bil, kakor je rekel." Kakor je rekel. Čudno, kakor da so z Jezusom umrle tudi njegove besede. Vse tisto, kar je učil in napovedoval. Pa toliko tega se je že davno uresničilo. In vendar so bile v tistem trenutku v srcih žena in apostolov njegove besede pokopane globlje, kakor so v petek položili njegovo truplo. Edini, ki so se spomnili na njegove besede, so bili njegovi nasprotniki, ki so zaradi njih prosili Pilata, naj zavaruje grob, misleč, da bodo tako preprečili, da bi se uresničile (prim. Mt 27,62-66).

Nato jima je angel zaupal poslanstvo in ju poslal na pot. "Pojdita in povejta njegovim učencem!" Njuno mesto ni bilo tam. Z oživiljeno Jezusovo besedo sta morali tja, kjer so bili učenci, kjer je bila skupnost, občestvo. Temu občestvu sta morali prinesiti oznanilo vstajenja in ga s tem vrniti v življenje. Pa tudi

občestvo ni smelo ostati na mestu zadnjega srečanja, na kraju svojega žalovanja. Tudi občestvo je moralo na pot. V Galilejo. "Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli," jim je angel po ženah sporočal Jezusovo besedo.

Šele tedaj, ko sta ženi sprejeli angelovo naročilo, začeli verjeti Jezusovi besedi in postali glasnici te besede za druge, sta iz velikega petka prišli v veliko noč. Ko sta bili še na poti, jima je naproti "prišel Jezus in rekel: 'Pozdravljeni!' Obe sta pristopili, mu objeli noge in se mu poklonili" (Mt 28,9). Ko se je njuna pot iz poti v spomine spremenila v vero v Jezusovo besedo in sta to besedo začeli uresničevati, sta ga osebno srečali in namesto da bi z dišavami mazilili mrtvega, sta se poklonili in počastili živega.

Na njuno besedo so tudi enajsteri zapustili kraj spomina in se podali v Galilejo. Tam so ga tudi sami srečali in od njega prejeli naročilo: "Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta" (Mt 28,19-20).

p. Stane Zore

Kdaj je velika noč?

Po letu 1990 (...) Imel sem priliko ostati v Jeruzalemu teden dni in živeti skupaj s sobraty frančiškani: z njimi pri molitvi, pri liturgiji v Božjem grobu, z njimi skoz vsakdan. Kakšno odkritje!

Te brate sem videl in z njimi doživiljal skoz dnevno in nočno bogoslužje na svetih krajih.

»Ko se je zgodilo to strašno poveličanje na Golgoti, se je nebo stemnilo, se je zemlja stresla v presilni grozi. In v to grozo, v to noč je vriskaje planilo novo, svetlejšo sonce: zagrinjalo stare zaveze se je pretrgalo od vrha do tal in evangelij je nastopil svojo pot, da nese odrešenje od naroda do naroda« (Cankar Ivan, Podobe iz sanj). Cankar na najbolj preprost način pove dejstvo edinega dogodka na Svetu, ki po stvarjenju zasluži, da je zapisan z veliko začetnico. Res je: V to grozo je vriskaje planilo novo sonce. Kdaj in kje – hladno vpraša razumar.

njimi pri molitvi, pri liturgiji v Božjem grobu, z njimi skoz vsakdan. Kakšno odkritje! Najprej čudenje nad dejanjem našega svetega Ustanovitelja. Kako velik in daleč segajoč je moral biti duh sv. Frančiška, da se je podal v Sveto deželo v času, ko je bila dežela mnogo huje ranjena, kot je danes. Monopol islama na krščanskih svetinjah po križarskih vojnah, a Frančišek se pojavi pred sultanom Melek el-Kamelom in ga tako močno prepriča o namenu svojega mirovnega in duhovnega poslanstva, da sultan njemu in njegovim bratom brez pripomb dovoli moliti in ostati

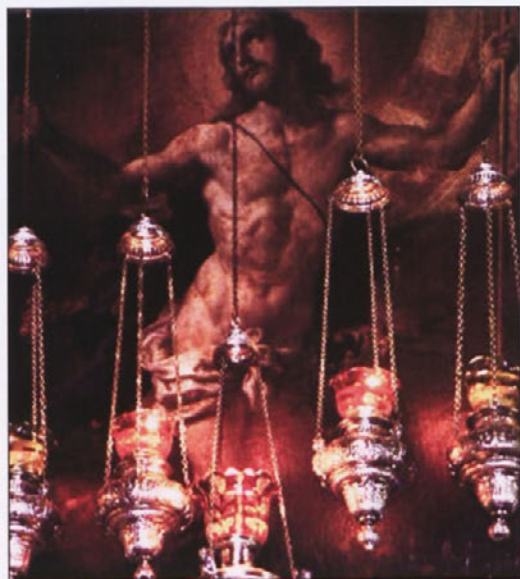
Po letu 1990 sem imel za seboj nekako 20 romanj v Sveto deželo, danes jih imam 84. Imel sem priliko ostati v Jeruzalemu teden dni in živeti skupaj s sobrati frančiškani: z

na svetih krajih. Tako se je začela Frančiškova doba v Sveto deželi, ki traja še danes. Doba, v kateri Frančišek Asiški v svojih bratih časti učlovečenega Boga in njegovo sveto

mater Marijo v zemeljski domovini. Te brate sem videl in z njimi doživljal skoz dnevno in nočno bogoslužje na svetih krajih: v getsemanski sveti uri Gospodovega smrtnega boja, v procesiji križevega pota v Božjem grobu, v opevanju božjega Deteta v Betlehemu, ko so bratje prepevali: »Bethlehem, ecce in hoc parvo terrae foramine, caelorum Conditor natus est. Hic involutus pannis, hic in praesepio est reclinatus, hic visus a pastoribus. Hic demonstratus a stella, hic adoratus a Magis, hic cecinerunt Angeli dicentes: Gloria in excelsis Deo...« (Betlehem, glej, v tem majhnem deželnem mestu je bil rojen Stvarnik nebes. Tukaj je bil povit v plenice, tukaj je bil položen v jasli, tukaj so ga obiskali pastirji, tukaj ga je pokazala zvezda, tukaj so ga molili modri, tukaj so prepevali angeli, govoreč: Slava Bogu na višavah!...**). Zgodil se mi je »tukaj«. Kako dolgo sem ga iskal! Kateri košček zemlje mi bo zmožen dati ta »tukaj«? Dala mi ga je Sveta dežela. Če bi v tej

deželi iskal samo lepoto narave, bi takoj našel tudi ugovor: saj so Stvarnikove lepote tudi drugje po svetu. Če bi iskal lepoto svetišč zgolj v arhitekturi, bi znova dejal: drugje so še lepše. Vendar ti kraji nosijo nekaj drugega, namreč

»hic« (tukaj), kajti »In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice« (Jn 1,14).

In končno velika noč v Jeruzalemu. Ta nima datuma ne ure ne letnega časa, velika noč v Jeruzalemu je vedno! Tu čas izgubi svojo krutost in svoj tek. Razlikovanje med profanim in

svetim (liturgičnim) časom je tu očitno. Liturgija v cerkvi Božjega groba ima samo eno nalogo: tu se slavi Gospodovo vstajenje. Uradni liturgi Cerkve se čudijo, da se sredi postnega časa, ko spev Aleluje utihne, v Božjem grobu sredi noči iz ust Franciškovih bratov na široko in v velikem zmago-slavnem sprevodu okrog kapele Božjega groba razlega odpev za Hvaljen Gospod: »Angelus enim Domini descendit de caelo et accendens revolvit lapidem, et sedebat super eum. Alleluja. Alleluja!« (Gospod angel je prišel iz nebes, pristopil in odvalil kamen ter sedel nanj. Aleluja! Aleluja!**))

Kakšen posmeh smrti! »Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?« (1 Kor 15,55). Torej zopet »tukaj!«. Pravzaprav najvažnejši prvi in bistveni »tukaj«, ki nosi »razlog mojega upanja«. Česa bi si hotel še želeči, ko je že vse povedano in globoko občuteno!

(**prevedel p. Pavel Krajnik)

p. Peter Lavrih

Svetogorski frančiškani smo v soglasju s Krajevno skupnostjo Solkan že pred časom zaprosili Mestno občino Nova Gorica, da se (...) oblikuje kot samostojno naselje Sveta Gora.

Sveta Gora postaja naselje

Svetogorski frančiškani smo v soglasju s Krajevno skupnostjo Solkan že pred časom zaprosili Mestno občino Nova Gorica, da se zaključeno območje kompleksa samostana izloči iz naselja Solkan in se oblikuje kot samostojno naselje Sveta Gora. Načelnik oddelka za okolje in prostor pri Mestni občini Nova Gorica je predlog preučil in predložil Mestnemu svetu, da obravnava in sprejme odlok o določitvi območja naselja Sveta Gora. Mestni svet Mestne občine Nova Gorica je na seji dne 23. 02. 2006 sprejel

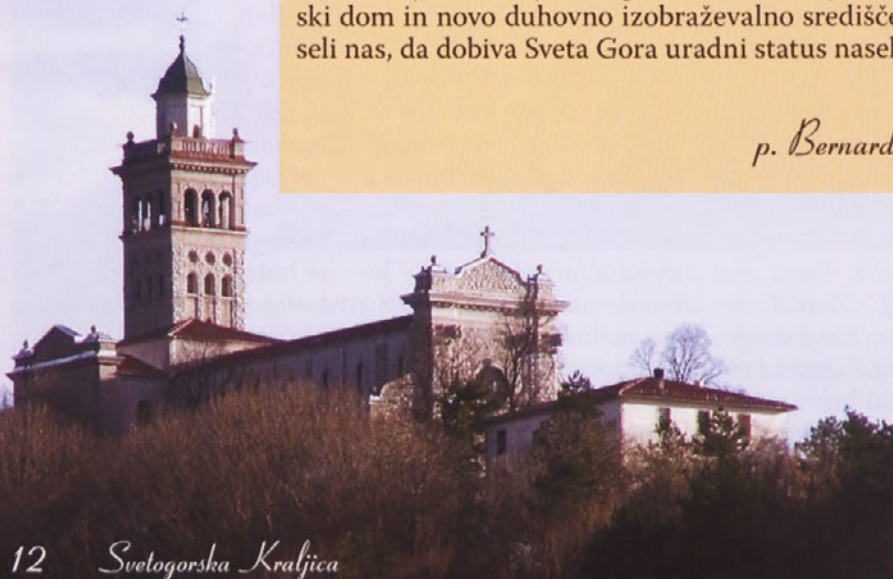
ODLOK

o določitvi območja naselja Sveta Gora,

ki je objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije z dne 9. marca 2006. Območje naselja Sveta Gora bo obsegalo 54 zemljiških parcel, ki so doslej pripadale k. o. Solkan, in 22 parcel, ki so doslej pripadale k. o. Grgar. Odlok je v veljavi od 16. marca 2006. Geodetska uprava Nova Gorica je dolžna v treh mesecih urediti vse spremembe v registru prostorskih enot in jih posredovati uporabnikom.

Ta že dolgo znana in obiskana božjepotna točka na vrhu Skalnice, ki jo romarji že več kot štiri stoletja prepoznajo pod imenom Sveta Gora, ima danes štiri stavbe s hišnimi številkami: samostanski kompleks z Marijinim svetiščem, restavracijo z muzejem iz prve svetovne vojne, star romarski dom in novo duhovno izobraževalno središče TAU. Veseli nas, da dobiva Sveta Gora uradni status naselja.

p. Bernard Goličnik

Romarski dom na Sveti Gori

kličé k obnovi

Remški pisec Hoppe, ki je dobro poznal vse romarske poti nekdanje cesarske Avstrije, je leta 1913 o romarski Sveti Gori zapisal: »Po našem mnenju je in ostane Sveta Gora najidealnejša vseh božjih poti. Je biser vseh romarskih ciljev ... in če bi nam bilo dano podeljevati lovorjev venec – prvi lovorjev venec Sveti Gori!« V knjigi našteje sedem razlogov za svojo trditev. Poleg veličastne lege svetogorskega svetišča, miru, zgodovine, čudovite cerkve ... pravi pisec, da Sveta Gora razpolaga tudi z vzornimi velikimi prostori za sprejem romarjev.

V prvi svetovni vojni so bile vse zgradbe (bazilika, samostan, romarski dom, restavracija in gospodarsko poslopje) na Sveti Gori do tal porušene. Po vojni so se frančiškani na pobudo goriškega škofa msgr. Frančiška Borgia Sedeja lotili obnove romarske poti. Najprej so po načrtih arhitekta Maksa Fabianija pozidali romarski dom, v katerem je bilo 59 sob za romarje in kapela, ki je služila romarjem kot bogoslužni prostor. Romarski dom je bil romarjem na razpolago za prenočevanje in prehrano vse do 18. junija 1949, ko ga je komunistična oblast podržavila po imenoma »Hoteli na

Sveti Gori«. Takratne oblasti so z romarskim domom imele veliko načrtov, od katerih pa ni bilo nič in tako je dom propadal vse do leta 1990, ko smo ga frančiškani, varuhi romarske poti Sveta Gora, ponovno dobili v last in posest brez odškodnine za zmanjšano vrednost. Ob vrnitvi je bil objekt v zelo slabem stanju in obstajala je resna nevarnost, da bi se zrušil. Inventar je bil popolnoma izropan,

streha uničena, okna polomljena, stekla razbita in zidovi namočeni.

Po načrtih podjetja IPPI iz Nove Gorice smo takoj začeli z najnujnejšimi popravili: obnovili smo betonske plošče in preklade, popravili streho in vstavili nova okna. Zaradi velikih izdatkov za vzdrževanje drugih objektov na Sveti Gori je obnova romarskega doma zastala.

Zdaj smo se odločili dokončno »zacetiti to težko rano« Svete Gore, ki zбоде v oči slehernega obiskovalca te priljubljene romarske

poti in izletniške točke. Romarski dom naj bi ponovno služil današnjim romarjem. Načrtujemo, da bo romarski dom namenjen različnim verskim, kulturnim in študijskim dejavnostim. Po zagotovitvi vrhovne predstojnice s. Marije Elisabette Patrizi bodo skrb za vodenje romarskega doma prevzele manjše sestre Marije Brezmadežne.

Na pročelju svetogorske bazilike je v kamen vklesan napis: Ego autem steti in monte sicut prius – Stojim na gori kakor prej. Takšna je volja Svetogorske Kraljice in ljudi, ki so ji ponovno zgradili svetišče. Bog daj, da bi z vašo pomočjo lahko kmalu rekli tudi za romarski dom: Spet stoji na Sveti Gori v službi ljudi, v sijaju kakor prej.

p. Bernard Goličnik

Božični koncert na Sveti Gori

Božični koncert, ki ga je v baziliki na Sveti Gori nad Solkanom prvo januarsko soboto izvajal Slovenski oktet, je privabil številne poslušalce od blizu in daleč. Po uvodnih božičnih pesmih slovenskih avtorjev je osrednji del koncerta potekal ob orgelski spremljavi prof. Toneta Potočnika, sklenil pa se je s priredbami nekaterih tujih božičnih pesmi. Poslušalce je navdušila uvodna beseda gvardijana p. Bernarda Goličnika, ki

je poudaril, da so prostovoljni prispevki namenjeni za obnovo Romarskega doma na Sveti Gori. Kot je znano, je bila v preteklih letih podržavljen. Frančiškanskemu samostanu je bil vrnjen pred sprejetjem zakona o denacionalizaciji v zelo slabem stanju in brez odškodnine za zmanjšano vrednost objekta. Na koncertu zbranih 150.000 tolarjev bo pri obnovi doma prišlo še kako prav.

Urška Jesten

Kaj mi pomeni glasilo Svetogorska Kraljica

Spominjam se otroških let, ko je naš duhovnik dobival literaturo Svetogorske Kraljice. Hitro je obšla vso vas. To je bila duhovna hrana, saj smo vse leto težko čakali na trgatev, da smo iz letine prihranili in poromali z vlakom do Gorice in potem peš na Sveto Goro. Za romanje smo vedno rabili dva dni, čeprav smo bili oddaljeni samo 25 km. Bili so težki časi, a ostali so lepi spomini. Veseli me, da sem v povezavi s Svetogorsko Kraljico, kar mi veliko pomeni in mi daje moč za življenje. Prilagam majhen dar. Pristrčen pozdrav vsem, ki skrbite za sveti kraj.

*Albina Čehovin,
Postojna*

Pater Alfonz Furlan

(1856-1932)

Ob 150-letnici rojstva

Pater Alfonz
Furlan
(1856-1932)

Letos praznujemo 150-letnico rojstva p. Alfonza Furlana, zgodovinarja in nabožnega pisatelja, ki se je rodil 25. julija 1856 na Gočah pri Vipavi. Gimnazijo je obiskoval v Gorici (1866-74), filozofijo pa v Gradcu (1874-77). V frančiškanski red je vstopil 12. septembra 1877. Po noviciatu na Trsatu je nadaljeval študij teologije v Gorici (1878-82) in bil posvečen v duhovnika 13. novembra 1881. V redu je opravljal službo lektorja in profesorja na domači gimnaziji na Kostanjevici (1882-1902) in učitelja frančiškanskih novincev na Trsatu (1885-87; 1891-1902), kjer je bil tudi bibliotekar. Služboval je tudi na Sveti Gori pri Gorici (1906). V Novem mestu je objavil nabožne spise, Molitve in pesmi za šolsko mladino (1896), v Ljubljani pa poleg Vodila svetnega tretjega reda sv. Frančiška (1896) tudi Trinajst torkov sv. Antonu Padovanskemu ((1901,1908). V letih

od 1902 do 1909 je v Novem mestu izšlo več njegovih spisov: Marija, kraljica presvetelega rožnega venca; Porcunkula; Vodilo tretjega reda sv. Frančiška; Directorium liturgicum pro Provincia s. Crucis Sloveniae; Devetdnevnica pred praznikom sv. Frančiška Serafinskega. V Brežicah pa Prava nevesta Kristusova I-II (1906-1909). Vodilo manjših bratov in njegovo razlaganje z naukom o redovnem življenju, odpustki, privilegiji,

Izbral Branko Lušina

Mali obrednik in nekatere molitve pa so izšle v Ljubljani (1912); v rokopisu pa so ostale njegove Šmarnice sv. Leonarda Portomavriškega (1880). V mesečniku Cvetje z vrtov sv. Frančiška je objavjal številne članke in prispevke nabožne vsebine (1889-1914) in zgodovinski spis Frančiškani v Brežicah (CvF 1905, 1.12); drugi zgodovinski spisi pa so izšli v različnih publikacijah, v Pazi- nu Povijest franjevačke cerkve i samostana (Pučki prijatelj 1913, 15-32, 34-35); Zgodovina frančiškanskega samostana in cerkve v Novem mestu (Dolenjske novice 1919, 1-30); Pisatelji frančiškanske hrvatsko-kranjske pokrajine sv. Križa (ČZN, 29-57); Zgodovina frančiškanske cerkve v Novem mestu, Križ III (Novo mesto 1933, 7-12); IV, 1934, 1-6, 9-12); Zgodovina frančiškanskega samostana v Novem mestu (1937). Kot zaslužen frančiškan, pisatelj in zgodovinar je bil odlikovan

z redom sv. Save V. reda. Umrli je v Novem mestu 2. oktobra 1932.

Naj počiva v miru!

Vir: Primorski slovenski biografski leksikon, Gorica, 1974-1981

Veliki teden

Veliki petek

Duhovnik se je vrgel na obraz, odmolil,
vstal in v roke križ prijel
ter ga razkril in trikrat zraven pel,
da je na lesu Bog odrešil nas.

Glej, s križa dvoje prebodeh rok
zdaj blagoslavlja ljudstvo naokrog
in vseh oči zvesto v razpelo zro.
Na koru pevci hvalnice pojo.

Velika sobota

S kremenom iskro svečenik je vžgal,
kadilnih zrn blagoslovil pet
v spomin na Krista, ki je rešil svet
in tretji dan z močjo iz groba vstal.
Vsak vzemi si žerjavico domov
in z njo ponesi božji blagoslov:
da novi žar nam srce raziskri,
da v vsaki duši plamen zagori!

Velika nedelja

Bandero rdeče v vetru se lovi,
čez polje gre, med hiše, skozi vas,
za njim ljudje kot nepretrgan pas.
Nad vsem prižgano sonce plameni.
V monštranci stopa Bog zdaj čez polje
in blagoslavlja njive in vode,
gozdove, trte, brda, belo vas.
Kako je blizu, blizu Bog pri nas!

Jože Dular

Obiskovalec Svete Gore, ki si vzame četrto ure časa in se sprehodi od svetogorske bazilike proti Frančiškovem hribu, bo šel mimo starega romarskega doma in novo zgrajenega doma TAU, ki je nadomestil nekdanjo gondolsko postajo žičnice. To duhovno izobraževalno središče upravljajo manjše sestre sv. Frančiška, za katere je odgovorna sestra Mateja Kraševc.

Skupnost manjših sester sv. Frančiška

Pogovor s sestro Matejo Kraševc

Zakaj poimenovanje TAU?

TAU je zadnja črka hebrejske abecede. V stari pisavi je imela obliko križa. To je bilo znamenje varstva in pripadnosti.

Od različnih oblik križa je sv. Frančišek Asiški najbolj cenil znamenje TAU.

Za nas pomeni znamenje TAU: Jaz sem bližnjemu naklonjen, pripravljen sem sprejeti drugega z vsemi njegovimi napakami in slabostmi.

Kdor nosi znak TAU, lahko živi tudi s šibkimi brati, z ljudmi, ki so potrebni njegove pomoči, katere mu ne morejo poplačati.

Jaz sem s teboj, spremljam te v tvojih težavah, čutim s teboj. Zato ta hiša nosi to ime!

Sestra Mateja, nam lahko v nekaj besedah pojasnite, kako poteka vaše delo v domu?

Zgornja postaja žičnice se je z našim prihodom preimenovala v Duhovno izobraževalno središče TAU. Dom je postal prostor za duhovne vaje, za umik v tišino, molitev, samoto, prostor za iskanje svoje poklicnosti, z mojo specializacijo iz zakonske in družinske terapije pa tudi prostor za terapevtsko delo, kjer ponujamo strokovno pomoč

posameznikom, zakoncem, družinam, razporočenim.

Bi nam lahko zaupali, kako se je odvijala Vaša pot in odločitve, da stopite v posvečeno življenje?

Že od malega je tlela v meni želja po posvečenem življenju in ne vem, kdo jo je že takrat vrisal vame. Spominjam se dogodka, ko sem kot osemletna deklica gledala po televiziji neko oddajo o Materi Tereziji. V spominu mi ostaja njena drža, roke, sijoč, skoraj nezemeljski obraz in moj pogled. Zrla sem v njeno podobo na ekranu in v srcu sklenila, da bom tudi jaz takšna kot ona, ko bom odrasla. A

sčasoma sem želela željo po posvečenem življenju na različne načine utišati in jo prikrojiti trenutnim željam svoje mladosti. Biti redovnica se mi je zazdelo zastarelo, nemoderno in zatohlo. Najbolj goreča molitev v poznih najstniških letih je bila: »Bog, prosim te, da me ne bi slučajno naredil za nuno!« In to kljub temu, da sem si pred tem iz vsega srca prepevala pesem z duhovnih vaj, katere delček besedila se glasi: »... pa če nekoč me boš pozval, naj grem, naredil dolgo za Tebe bom pot, bom romal preko planin in dolin in vsepovsod, bom klical, da dober si moj Gospod ...«. Mislim, da je Bog moje petje vzel zelo zares.

Da sem danes tu, kjer sem, pomeni, da je za menoj dolgoletna pot lastnih bojev in iskanja, dvomov, bežanja, teme in padcev. Dolgo časa sem molila in v srcu neprestano ponavljala besede iz psalma: »Gospod, pokaži mi pot, po kateri naj

hodim, saj v tvoje roke izročam svoje življenje«. To je bil milostni čas srečevanja s seboj, z drugimi in z Bogom.

Danes živite kot manjša sestra sv. Frančiška Asiškega. Iz Ljubljane ste prišli na Sveto Goro. Kako doživljate ta romarski kraj, ki slovi tudi kot prostor Božje milosti.

Skupnost manjših sester sv. Frančiška v slovenskem prostoru šele nastaja in počasi raste. Našla sem mir svoji duši in čutim, da je to mesto, na katerega me je Bog postavil, kjer zmorem živeti vso pestrost in barvitost življenja, kjer zmorem rasti, se vsak dan naučiti kaj novega, kjer zmorem biti pristna, kjer se zmorem pobrati, če padem, kjer zmorem govoriti in molčati, moliti in peti. Hvaležna sem tudi, da sem lahko na Sveti Gori. Ob večerih, preden grem spat, pogledam skozi okno in se zamislim v vse te drobne luči pod seboj. Sprašujem se, če bo tak pogled na svet iz nebes ... Nešteto drobnih luči, za katerimi se skrivajo zgodbe ljudi, ki živijo v okolici romarske Gore. Velikokrat prosim blagoslova za vse nas in kličem Božjega varstva. Tudi zato je lepo biti posvečen.

Pred dvema letoma ste pri dr. Christianu Gostečniku zagovarjali magistrsko

nalogo na temo Skupnost - preroško znamenje nove človeške družine. Biti preroško znamenje - kaj to konkretno pomeni?

ŽIVETI EVANGELIJ tako, kot ga razumem in zmorem živeti danes skupaj s svojimi brati in sestrami. Svet, v katerega vsak dan vstopamo, je razdeljen, razdvojen, razklan. Razklani smo do globin svojega bitja. Skupnost posvečenih oseb je še posebej poklicana, da s pričevanjem lastnega življenja oznanja vrednote krščanskega bratstva. Dani so nam izgubljeni otroci, ranljive, zapuščene matere, v globoki osami prezaposleni očetje, bolni, ostareli. Razpoke, ki jih more zaceliti le

duh enosti. Skupnost daje življenje in prostor, v katerem postane bivanje smiselno in osrečujoče.

Duhovni vikend z birmanci

Poleg bogate raznovrstne ponudbe, ki je razvidna iz programa dejavnosti TAU-a in je na Sveti Gori vsem na razpolago, gostite v predvelikonočnem času najstnike, ki se pripravljajo na sprejem zakramenta sv. birmе. Na Sveti Goro prihajajo skupine iz različnih krajev Slovenije. Letos ste pripravljali birmance iz novogoriških župnij. Bi nam lahko zaupali kakš-

na njihova razmišljanja in spoznanja, ki jih zabeležijo pred odhodom s Svete Gore?

Na duhovne vaje sem šel, ker sem moral. Zame je bil to čisti nesmisel. Tudi začetni pogovor je bil zame nesmisel. Kasneje sem spoznal, da je bilo moje vedenje nesmiselno. Naučil sem se veliko pomembnih stvari in kako pomembno je delo v skupnosti. To smo dokazali tudi v igri. Če zataji en člen, se sesuje cela povezava ... To in še marsikaj drugega sem spoznal, te duhovne vaje pa so najbolj okrepile mojo osebnost. Vračam se z dosti močnejšo vero in z veseljem bi duhovne vaje ponovil.

Luka

Veliko smo se pogovarjali o duševnih stanjih človeka, o življenju, smrti, rojstvu, o Bogu. O vsem tem dosti razmišljam, a je težko napisati. Bilo mi je zelo všeč.

Jakob

Prvič v življenju se mi je zgodilo, da sem res pozorno poslušala, saj nam je s. Mateja pripovedovala preprosto in zabavno o poteh našega življenja. Veliko smo govorili o skupnosti oziroma skupini. Vsi plovemo kot na barki skozi življenje. Med nami so ljudje, potrebni pomoči ali prizadeti ljudje, ki jim je veliko odvzeto.

Že od malega je tlela v meni želja po posvečenem življenju in ne vem, kdo jo je že takrat vrisal vame.

Do teh duhovnih vaj se sploh nisem zavedela, kakšen čudež je rojstvo in kako srečna sem lahko, da živim...

Laže se jim je smejeti za hrbtom kot pomisliti, kaj v resnici prestajajo.

Ana

Duhovne vaje so mi pomagale spoznati duhovni mir. Moje življenje bo zdaj bolj mirno, pošteno in čisto.

Andreja

Teme, o katerih smo se pogovarjali, so mi spremenile razmišljanje. Začela sem bolj spoštovati življenje, ki je eno samo. Nisem vedela, da je na svetu toliko zlobe, ki prizade-

ne bližnjega, in če povem po pravici, se nam dobro godi... Koliko jeze in sovraštva, ki jo doživljajo zakonci, se prenaša na otroke, kar se težko ali nikoli ne izbriše.

Katarina

Te dni sem začela drugače razmišljati in se poglobljati vase. Spoznala sem, da se sprejemamo take, kot smo in da smo nepovnljivi in edinstveni. Priznam, da se pred tem nisem prav veliko spoštovala. Začela sem razmišljati: Zakaj živim? Kaj sploh hočem od svojega življenja? Kaj bo z mano v prihodnosti? Upam, da si bom izbrala pravo pot v življenju in bom srečna... Zelo zanimiv mi je bil film Čudež življenja, ki je prikazoval naše življenje od prve sekunde pa do

rojstva. Skoraj ne morem verjeti, da sem bila tako majhna. Najbolj pa me je šokiralo, ko sem izvedela, da v kreme za lepšo kožo dodajajo splavljene otroke in da nekaterim celo plačajo, da splavijo.... Pogovarjali smo se tudi o smrti, da je smrt naše novo življenje. Mislim, da bom z birmo izstopila iz sveta otroštva.

Anja

Do teh duhovnih vaj se sploh nisem zavedela, kakšen čudež je rojstvo in kako srečna sem

lahko, da živim... Zavedam se, da se dan, ki gre mimo, ne vrne, zato moramo paziti, kaj počenjamo. Nikoli ne smemo pustiti, da se drugi odločajo namesto nas. Izbirati moramo sami.

V življenju sta dve poti: široka, lepa, položna, lahka, ki vodi v pogubo, in ozka, strma, težavna, ki vodi k Bogu, brez katerega nas ne bi bilo.

Metka

Na duhovnih vajah sem občutil poseben mir. Opazil sem, da so sestre in ljudje, ki živijo z Jezusom, zelo srečni in zadovoljni. Ob vsem, kar sem slišal, sem se odločil, da se bom potrudil delati čim več dobrega.

Tine

Naučila sem se poslušati notranji glas, ki me vedno prav vodi. Zvedela sem, da je lepota v naši notranjosti in je ne moremo videti in da videz včasih tudi vara. Zvedela sem, da smo vsi ljudje na svetu pomembni, da nikoli ne bo nobenega meni enakega in nazadnje sem spoznala, da v pravo življenje vodi le ena ozka pot in jo najde le malokdo. Upam, da bom med njimi tudi jaz.

Petra

Spoznal sem, da je treba reči NE, kadar te kakšen sošolec vabi na špricanje in podobne neumnosti.

Tomaž

Predvsem sem se naučila, kako reči drogi, alkoholu in cigaretam NE in kako si postaviti svojo ceno.

Marjana

Na teh duhovnih vajah sem se zelo izboljšal: ne preklinjam več toliko, bolj spoštujem hrano in pijačo, ne zafrkavam več drugih, ker vem, da jih to prizadene, začel sem poslušati pridige in se naučil veliko o sebi.

Matic

Na duhovne vaje sem prišla z mislijo, da bomo večino časa molili, da ne bo dobro za jest, da bo vse skupaj v enih rovtah, Bogu za hrbtom, da ne bo nič prostega časa ... a sem se pošteno uštela. Molili smo v mejah normale. Tudi hrana, sem mislila, da bom kar skup padla - ZAKON! Bilo je ful dobro! Glede rovt Bogu za hrbtom ... Ker moram biti iskrena, bom rekla, da so to meni res rovte, vsekakor pa ne Bogu za hrbtom. Boga je tukaj še pa še! Ta vikend se mi bo resnično vtisnil v spomin, ker sem izvedela veliko življenjskih stvari, najbolj pa sem si zapomnila izkušnje sestre, ki je vodila duhovne vaje. Govorila je o svojem delu s prizadeto punčko in tudi sama bi rada kdaj pogalala otrokom

Te dni sem začela drugače razmišljati in se poglobljati vase.

s telesnim in duševnim za-
stojem...Razmišljali smo sto
na uro! Tu se mi je odprlo.
Tudi to, kako izgleda smrt, mi
je bilo dobro izvedeti...

Eva

*Vse, kar ste nam zaupali in
kar so izpovedali najstniki,
nam odkriva izjemno no-
tranjo dinamiko doma TAU.
Čutiti je, da mu dajejo dušo
in srce štiri mlade, zavzete se-
stre, ki prisluškujejo božjemu
klicu v sebi.*

*V juliju načrtujete v okolici
Svete Gore za otroke in naj-
stnike Frančiškov tabor. Vese-
li bomo, če nam boste o tem
kaj povedali v kakšni od na-
daljnjih številk Svetogorske
Kraljice.*

S sestro Matejo se je pogovar-
jala

Katarina Vuga

V duhovno izobraževanem središču TAU so se od septembra 2005 pa do aprila 2006 zvrstile naslednje skupine:

birmanci iz Gorice, sorodniki manjših sester sv. Frančiška, dvakrat birmanci iz Novega mesta, enkrat v jesenskem in enkrat v spomladanskem času, študentje iz cele Slovenije, enkrat pod naslovom: »Moškega in žensko je ustvaril« in drugič: »Jezus, pejva na potep«, dalje osnovnošolski otroci iz Ježice, mladina, ki je želela izvedeti kaj več o zakulisju filma in se je udeležila Filmskega maratona, v dveh vikendih

so svoj odnos spoznavali in poglobljali zakonci, iz Ljubljane-župnija Koseze so prišli birmanci, intenzivno peli in duhovno vadili mladi iz skupine Mladost, Pesem, Prijateljstvo, otroci iz Novega mesta, birmanci iz Kobjeglave, iskalci sebe in Boga so se udeležili duhovnih vaj po Frančiškovih stopinjah v tišini pred novim letom, pet skupin birmancev iz goriške dekanije, birmanci Trnovsko Banjske planote, srečali pa so se tudi otroci in najstniki, ki so skupaj preživljali poletje 2005 na Frančiškovem taboru.

Pot jaslíc na Sveto Goro

SIMON RUTNIK
MUTA
Jaslice v jaslícih
Razmišljanje
(ČASNIJEV LES)

Tam, kjer se končuje ozka dolina, po kateri se stekata Triglava smaragdna reka Soča in bela cesta, je že pred tisoč leti bilo naselje Solkan. Ljudje so se preživljali delno s kmetijstvom na rodovitni soški zemlji, s trgovanjem, predvsem pa z lesnimi izdelki, saj je naselje tik pod Trnovskim gozdom. V Solkanu se je razvila kakovostna mizarska obrt. Solkanski mizarski mojstri so bili zelo iskani. Svoje izdelke so domiselno bogatili z rezbarstvom. Ta način izdelave je zahteval ljudi z rezbarsko nadarjenostjo. Kdor je hotel imeti rezbano pohištvo, se je podal k solkanskim mojstrom. Eden takih je bil Franc Gomišček, znan daleč naokrog. To obrtništvo je cvetelo, dokler ni prišla na Goriško mizarska industrija, ki je z modernim načinom

izdelave pohištva uničila ročno obrt. Borut Strosar, Gomiščkov vnuk, je začel ponovno prebujati rezbarsko dejavnost. Zbral je okrog 50 ljubiteljev in dejavnost je 21. februarja 2002 prerasla v društvo, ki je združilo rezbarsko intarzijsko in restavratorsko dejavnost pod vodstvom Bojana Kovačiča in Marka Peršiča. Isto leto so rezbarji v sodelovanju z Lesno šolo pripravili v Solkanu zelo odmevno vseslovensko razstavo z mednarodno udeležbo. Ob tem se je porodila tudi zamisel o razstavi jaslic. Naj-

Solkanski mizarski mojstri so bili zelo iskani. Svoje izdelke so domiselno bogatili z rezbarstvom.

primernejši kraj za to je bila Sveta Gora. Svetogorski frančiškani so pobudo z veseljem sprejeli. Tako je društvo leta 2002 pripravilo na Sveti Gori prvo razstavo jaslic, ki je bila zelo obiskana in je postala kar tradicionalna.

Na razstavi jaslic sodelujejo jasličarji iz Slovenije, Italije, Avstrije, zadnja leta tudi iz Hrvaške. Jaslice so izdelane iz različnih materialov: lesa,

kamna, gline, papirja, stekla, železa, porcelana, tekstila in drugih umetnih mas. Društvo sodeluje z italijanskim mestecem Sutrio, ki s svojimi izdelki obogati naše razstave. Upamo, da bo naše delo in prizadevanje tudi v prihodnje bogatilo tako obiskovalce kot prireditelje.

Milan Mužina

Jaslice na Sveti Gori

V božičnem času je obiskovalcem Svete Gore približala božično skrivnost – učlovečenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, četrta slovenska razstava jaslic z mednarodno udeležbo. Osnovnošolci, ki so v sklopu učnega programa prišli na ogled jaslic, so bili deležni strokovne razlage predstavnika RIR društva Solkan, rektor bazilike p. Stane Zore pa jim je približal tudi zgodovinsko in duhovno sporočilo. Razstava je obsegala 65 jaslic, ki se praviloma ne ponavljajo.

Nekateri jasličarji so tokrat presenetili z domiselnostjo, saj so starodavno sporočilo božiča postavili v naš čas in razmere. Razveselila nas je tudi upodobitev prikazanja Matere Božje Uršuli Ferligovej, ki jo je izdelal dr. Ciril Bratuž. V razstavni dvorani so obiskovalci ob poslušanju božičnih pesmi spremljali posnetke iz Svete dežele. Odprtje razstave so počastili s svojo navzočnostjo in besedo koprski pomožni škof msgr. Jurij Bizjak, župan Mestne občine Nova Gorica Mirko

Obiskovalci so se radi zadržali tudi ob velikih jaslicah v baziliki, ki jih že vrsto let postavlja s sodelavci Vili Krivec. Vsako leto nas preseneti s kakšno novo idejo.

Nekateri jasličarji so tokrat presenetili z domiselnostjo, saj so starodavno sporočilo božiča postavili v naš čas in razmere.

Brulc, predsednica KS Solkan Darinka Kozinc in predstavnik RIR društva Marjan Vodnik. S prelepim petjem božičnih pesmi je presenetil cerkveni otroški zbor iz Vrtojbe z instrumentalno spremljavo. Pokrovitelj razstave je bila tudi tokrat Mestna občina Nova Gorica. Za prigrizek je poskrbela restavracija na Sveti Gori. Bog naj povrne obema dobrotnikoma.

Obiskovalci so se radi zadržali tudi ob velikih jaslicah v baziliki, ki jih že vrsto let postavlja s sodelavci Vili Krivec. Vsako leto nas preseneti s kakšno novo idejo. K božičnemu razpoloženju pa je vabila tudi čudovita okrasitev prezbiterja in glavnega oltarja zvestih krasiteljic cvetličarke Zdenke Babnik in Giane Bavcon ter kresničke na stebrih cerkvene ladje, za kar že vrsto let poskrbi p. Hadrijan. Vsem naj Bog po Svetogorski Kraljici bogato povrne.

p. Bernard Goličnik

Nekaj misli govornikov ob odprtju razstave:

Veseli nas, da imamo toliko umetniških mojstrov, ki ohranjajo in bogatijo tovrstno izročilo. Njim in nam je v veselje, da lahko razstavljamo v čudovitem okolju svetogorske bazilike. Lepšega okolja si ne bi mogli želeli. Za obiskovalce je ta ogled vedno lepo, duhovno in estetsko doživetje. Za verne je to najdostopnejša oblika verskega doživljanja. Za manj verne pa mogoče le spomin na otroštvo, mladost ali pa oblika družinske povezanosti. Zahvaljujemo se vsem razstavljalcem. Tudi v prihodnje jim želim uspešno in ustvarjalno delo. V zgodovini slovenskih jaslic lahko črpajo neizmerno bogastvo.

Mirko Brulc

Nedvomno pa so jaslice povezane z našo družino, saj je tudi otroško podoživljanje jaslic izšlo ravno iz družine. Pa naj bo danes še tako moderno razvrednotenje družine ali zavajanje ljudi z drugimi oblikami družine, bo družina ostala v svoji simboliki taka, kot jo predstavlja sveta družina: zatočišče in varen pristan

otrokom, oba starša pa nujna za ravnovesje v čustvenem razvoju otroka.

Darinka Kozinc

Kristus nam naroča: »Vi ste luč sveta!« (Mt 5,14). Me-
sto, ki stoji na gori se ne more skriti. »Vstani in zasedi prestolnico Jeruzalem, kajti prišla je tvoja hči in veličastvo Gospoda je vzšlo nad teboj!« (Iz 60,1). Prestolnica Jeruzalem je podoba cerkve in naroda, družine in človeka. Nismo otroci teme in noči, smo otroci sonca in svetlobe ... Naj bleščeča svetloba zasije v teh praznikih tudi v vsakem izmed nas in naj se razlije čez vse konce naše dežele! Amen.

Škof Jurij Bizjak

Prvo šmarnico sprejemaš

*Prvo šmarnico sprejemaš
Mati svetogorska,
z mano Križanega ljubiš,
me sprejemaš na srce.*

*Darovala sem Ti kapljo
bolečine iz Ljubezni.
Ti poznaš daritev tiho,
to pateno, te roke...*

*Globlje šmarnica v dušo
razprostrla je cvetove;
vonj nebeški v majski pesmi
mi prihaja zdaj z Gore –
Urška poje in z njo Mati,
ki želi si takih rož:
»Šmarnica ostaneš večno,
v kroni mi žarela boš.«*

s. Krista Povirk

Requiem + duhovniku Vinku Bercetu

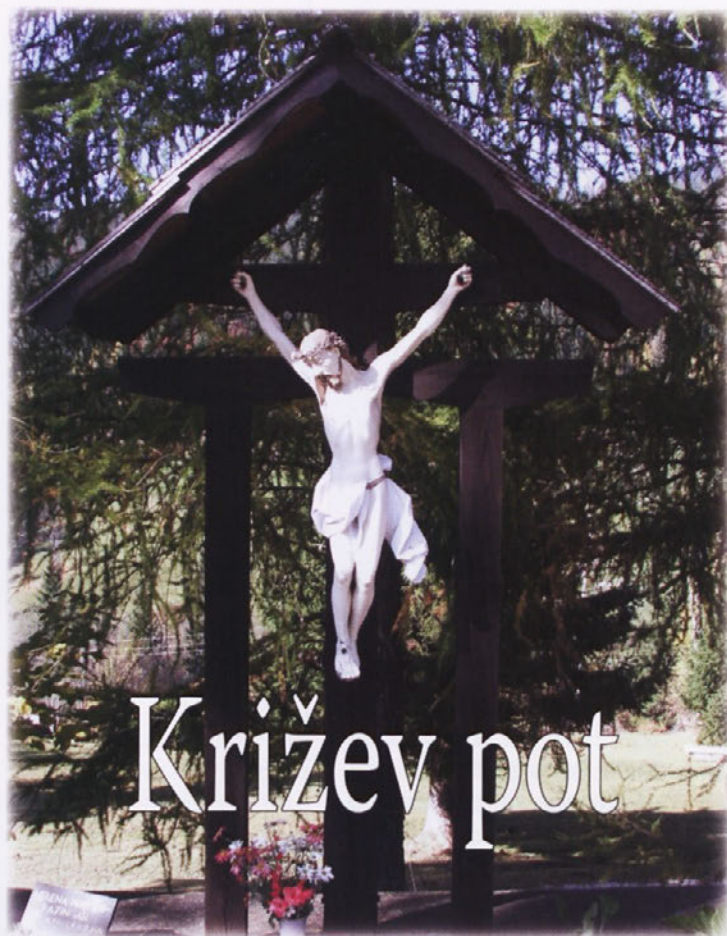
20. novembra 2005 smo na Sveti Gori poslušali Requiem (Gabriel Fauré) in Messe solennelle (Louis Vierne) v izvedbi APZ Alojzij Mav s solisti. Koncert je organiziral akademski pevski zbor, ker pa je bil Klemen Karlin, ki je že nastopal v okviru prireditev našega kraja, eden treh nastopajočih organistov, so nas mladi pevci zaprosili za pomoč pri organizaciji. Najprej smo poslušali Requiem, eno najbolj znanih del francoskega organista, skladatelja in pedagoga Gabriela Fauréja. Skladatelj, ki je bil izvrsten učitelj mnogim nadarjenim štu-

dentom, med drugim Mauriceu Ravelu, je delo posvetil svoji pokojni materi. Iz dela resnično vejeta mir in spokojnost, hkrati pa poslušalce navda z občutkom minljivosti in majhnosti. Človek je resnično samo prehodni popotnik na tem svetu, pa vendar enkrat in neponovljiv. Zbor sta dopolnjevala baritonist Janko Potočnik in sopranistka Martina Burger, za orgelsko spremljavo je poskrbel Gregor Voje. Žar mlade pevske zasedbe akademskega pevskega zbora Alojzija Mava pod taktirko Maričke Detela Perko je prišel do polnega izraza v Messe solennelle

Louisa Vierneja. Organist in skladatelj je bil slep od rojstva, bil pa je glavni organist v Notredamski cerkvi v Parizu. Skladba za zbor in dvoje orgel je resnično polna življenja in hvale, mlada pevska zasedba pa ji daje še poseben čar. Ne gre pozabiti, da je svetogorska bazilika poseben izziv za organiste, dvoje organistov hkrati pa dogodek, vreden virtuoznosti Klemena Karlina in Tomaža Sevška kot tudi orgel na Sveti Gori, ki nam vedno priigrava nekaj meditativnih trenutkov.

Maja Pavlin Klemenc

Med pobožnimi vajami, s katerimi verniki častijo Gospodovo trpljenje, je malo tako priljubljenih, kot je križev pot. S to pobožno vajo verniki zavzeto spremljajo zadnjo pot, ki jo je Jezus prehodi v svojem zemeljskem življenju: od Oljske gore, kjer so Gospoda »na pristavi, ki se imenuje Getsemani« (Mr 14,2), »obšle smrtne težave« (Lk 22,44), do Kalvarije, kjer je bil križan med dvema razbojnikoma (prim. Lk 23,33),

in vrta, kjer je bil položen v nov grob, vklesan v skalo (prim. Jn 19,40-42).

Križev pot je sinteza različnih pobožnosti, ki so se razvile v poznem srednjem veku: romanja v Sveto deželo, med katerimi so verniki pobožno obiskali kraje Gospodovega trpljenja; pobožnosti »Kristusovih padcev« pod težo križa; pobožnosti »Kristusovih poti bolečin«, ki so v procesiji iz ene cerkve v drugo ponavzočevale spomin na poti, ki jih

je Kristus prehodil v času svojega trpljenja; pobožnost »Kristusovih postaj«, to je trenutkov, ko se je Jezus med potjo na Kalvarijo ustavil bodisi prisiljen od mučiteljev bodisi izčrpan od napora, ali pa se želi, gnani od ljubezni, zadržati v pogovoru z možmi in ženami, ki so navzoči ob njegovem trpljenju.

V sedanji obliki je križev pot, kakor potrjuje prva polovica 17. stoletja, širil zlasti frančiškan sv. Leonard Portomavriški (+1751), potrdil pa ga je Apostolski sedež in obdaril z odpustki; ta križev pot ima štirinajst postaj.

Pri pobožnosti križevega pota se združujejo različni in značilni izrazi krščanske duhovnosti: življenje kot pot in romanje; kot prehod preko skrivnosti križa od zemeljskega suženjstva v nebeško kraljestvo; kot želja, da bi se čim bolj oblikovali po Kristusovem trpljenju; kot zahteva, da bi hodili za Kristusom, kajti učenec mora hoditi za svojim Učiteljem in nositi vsak dan svoj križ (prim. Lk 9,29). Zaradi vsega tega je križev pot za postni čas posebej primerna pobožnost. Modra izvedba križevega pota, v katerem se harmonično izmenjujejo besede,

tihota, pesmi, procesija in postanki v premišljevanju, prispevajo k temu, da dosežemo duhovne sadove te pobožne vaje.

Velikonočna nedelja

Ljudska pobožnost je domela, da je povezanost Sina z Materjo nenehna tako v času bolečine in smrti kot v času veselja in vstajenja. Liturgična trditve, po kateri je Bog Devico Marijo napil z veseljem ob vstajenju Sina, je bila tako rekoč prevedena in predstavljena v ljudski pobožnosti v pobožni vaji srečanje Matere in vstalega Sina: na velikonočno jutro se srečata dve procesiji, ena nesoč podobo žalostne Matere, druga nesoč vstalega Kristusa, da bi s tem označili, da je bila Devica prva in v polnosti deležna skrivnosti vstajenja svojega Sina.

Ob tej pobožni vaji velja pripomba, ki je bila izražena glede procesije »umrlega Kristusa«: ta procesija ne sme imeti večje veljave kot bogoslužni obredi velikonočne nedelje in tudi ne sme dati prostora neumestnim mešanicam.

Direktorij za ljudske pobožnosti in bogoslužje

Prošnja k Materi na gori vstalega Gospoda

*Svojo tančico ljubezni
razlij čez bregove,
čez Sočo pasove
na mestece svoje – Solkan!*

*Naj vriska in poje
hvalnice nove,
obraz naj bo vsak nasmejan!
Gospodove slave je dan!*

s. Krista Povirk

Romarski spomini

Gospa Ana Prijatelj iz Nove Gorice nam je posredovala od svoje tete Bože, ki živi v Gorici, spomine na njena otroška romanja na Sveto Goro. Bilo je v letih 1938 do 1943, ko je teta Boža bila stara 5 – 10 let. Romala je iz Prvačine s svojo materjo. Njena družina je imela na Sveti Gori pravico do brezplačnega prenočišča v romarskem domu. Verjetno so si to pravico pridobili njeni predniki leta 1793, ko so za obnovo strehe darovali opeko. Bili so namreč opekarji. Kakor je kot otrok teta Boža romanje doživljala, tako je tudi zdaj prostodušno in brez zadržkov pripovedovala:

Spominjam se priprav na romanje. Predvsem – vedno smo za pot pripravili pečenega piščanca, kar se ni zgodilo niti za božič. Ne spominjam se, kako smo prišli od Dombrave-Vogrškega do Solkana. Tam smo se pridružili drugim vernikom. Bil je strnjen sprevod ljudi. Vsi so molili rožni venec. Nekateri so hodili tudi po kolenih. V mraku smo prispeli do cerkve. Šli smo pozdravit Devico Marijo. Potem smo šli v gostišče. Tam smo bili vedno lepo sprejeti. Vsi so nas z veseljem pozdravili. Dobili smo sobo z dvema posteljama. Drugi romarji so spali kar po klopeh v cerkvi ali celo

okrog nje po travi. Bilo je poletje. Mene so dali spat, drugi pa so se vrnili v cerkev, kjer so šli k spovedi in spet molili. Spoved je potekala do polnoči – brez zamere! Ženske so se že po poti navzgor pogovarjale, kako upajo, da bodo prišle na vrsto za spoved že pred večerjo, ker so se bale nekega patra, ki je menda pri večerji malo spil in potem ni skoparil z naloženo pokoro. Drugo jutro je bila slovesna maša. Jaz pa sem komaj čakala, da bi prišla ven, kjer so bile pred cerkvijo stojnice vseh barv.

Priredil br. Pavel Krajnik

Lansko jesen je uredništvo Radia Ognjišče snemalo v Grgarju oddajo Obala neznanega – iz zivi vere. Tema pogovora so bila Marijina prikazovanja. Grgar je bil izbran kot kraj pod Sveto Goro, na kateri stoji božjepotna cerkev, ki je bila zgrajena po Marijinem naročilu pastirici Uršuli Ferligoj.

Svetogorska

bližina

Grgarsko občestvo je zastopalo pet sodelujočih, tri ženske in dva moška; na oddajo ni bil nihče vnaprej pripravljen. Gost oddaje je bil dr. Marjan Turnšek. Pomagal nam je razmišljati in dati vsakemu sklopu vprašanj in odgovorov ustrezno teološko razlago. Novinar je od sodelujočih pričakoval zanimive, izvirne, osebne odgovore. Naj navedem nekatera novinarjeva vprašanja in nekaj naših odgovorov. Novinarjeva vprašanja: "Ali kaj vpliva na vašo vero dejstvo, da je Grgar eden redkih krajev ali sploh edini v Sloveniji, kjer se je prikazala Mati Božja? Kako vi kot prebivalci vasi pod Sveto Goro vidite danes sporočilo Uršule Ferligoj? Kaj naj bi bilo to sporočilo, ki bi bilo še po toliko stoletjih aktualno?" Ne vem, v kolikšni meri so bili naši odgovori zadovoljivi: "Da smo doma v Grgarju pod Sveto Goro, ne vpliva na našo vero, pač pa vero potrjuje, daje občutek ponosa. Sveta Gora je milostni kraj, gor se veliko moli, je veliko odpuščanja. Ustaviti se je treba pri votivnih podobah, prebrati njihovo sporočilo in veliko razmišljati. Vpliva bližina, pogled ob vsakem trenutku. Sveta Gora je od vseh

ljudi, posebno pa je naša zaradi Uršule Ferligoj (v Grgarju ji rečemo Urška). Cerkev stoji stoletja – vedno, nekoč in tudi danes, vabi, da bi se ljudje odprli, da bi prišlo več dobrote v svet, več ljubezni, več odpuščanja.” Dr. Turnšek je dodal: “Sveta Gora je priložnost tudi za oddaljene. Potrebni so tudi dvomi. Dovolj teme za tistega, ki noče, in dovolj luči za tistega, ki hoče. Človek je svobodno bitje.”

Pogosto razmišljam o postavljenih vprašanjih in nisem najbolj zadovoljna s svojimi odgovori. Bili so preveč splošni in premalo osebni. Kako vidijo danes sporočilo Urške Ferligoj, sem se pogovarjala z nekaterimi starejšimi Grgarci. Povedali so mi, da odkar pomnijo, vedo za pastirico Urško, da je bila doma pri Piskovih, da se ji je prikazala Mati Božja. Tako so jih učili starši in pri nauku. Nihče ni dvomil, nič niso ugovarjali. Sporočilo je prehajalo iz roda v rod. Pri starejših ljudeh močno živi spomin na praznovanje 400-letnice Marijinih prikazovanj Uršuli Ferligoj. Leta 1938 je bila pred Piskovo hišo v Vasi sezidana in blagoslovljena kapelica. Bile so velike slovesnosti – dekleta “Uršule” v oblačilih pastirice, otroci v belih oblačilih, cvetje, palmove veje, prepevanje. Župnik Alojz Filipič, ki je vodil grgarsko župnijo od 1919 do 1945, je bil odličen pridigar in velik

častilec Svete Gore. To navdušenje je prenašal na svoje župljane. Njegove so bile pobude za postavitve obeležij vidkinji Uršuli Ferligoj. Moji sogovorniki z navdušenjem pripovedujejo, kakšna so bila župnijska romanja na Sveto Goro. Stoletna tradicija je grgarska procesija na Sv. Trojico. Cele družine so odšle s procesijo z ‘borščo’ v roki. Po maši so posedli po zidu okrog cerkve in pojedli, kar so prinesli, potem pa počakali še večernice in blagoslov. Vsi moji sogovorniki menijo, da takega množičnega slavljenja ni več, da je čas po drugi svetovni vojni ‘ naredil svoje’, in zaključijo: “Mi stari še vemo, kaj pa mladi? Bodo prenašali naprej vso to grgarsko-svetogorsko zgodovino?”

V Grgarju smo se razveselili novih pobud. Bratje frančiškani v sodelovanju z Goriškim muzejem pripravljajo spominsko sobo vidkinji Uršuli Ferligoj. Želijo jo ponovno obuditi v zavest današnjih generacij. Raziskujejo arhive v Gorici in Vidmu. Župnijski arhiv v Solkanu, kjer so bili zapisani ti podatki, tja je tedaj sodilo grgarsko občestvo, je leta 1600 zgorel. Listine, ki so jih hranili frančiškani na Sveti Gori, pa so se v hudih viharjih zgodovine (turški vpadi, vojne in ideologije) izgubile.

Zapisov, ki bi nam bili na voljo, ni, a ustno izročilo je

Sveta Gora je milostni kraj, gor se veliko moli, je veliko odpuščanja. Ustaviti se je treba pri votivnih podobah, prebrati njihovo sporočilo in veliko razmišljati.

bilo v Grgarju vedno živo. Današnji grgarski rod doživlja svetogorsko bližino na več ravneh. Tu je geografska bližina, sosodstvo. Vzpetina, ki se dviga malo manj kot 400 metrov nad kotlinico (Grgar 289 m, Sveta Gora 681 m), kraj močno zaznamuje. Prisotno je svetogorsko zvočenje, melodija bitja ure, razsvetljena bazilika. Povezujejo nas poti in steze, ki vodijo na vrh. Nič načrtovanega, spomniš se in greš. Najprej po stezi do Frančiška, od koder

je najlepši razgled na Grgar, in potem na vrh do cerkve. Vstopiš v cerkev in se zazreš v Milostno podobo ali sedeš na eno izmed klopic in uživaš lepoto, ki se razprostira na vse strani tja do obzorja. Ponujena nam je možnost, da krepimo telo in duha. Vse to bogastvo na dosegu roke! Tu so svetogorski obredi – bogata nedeljska in praznična bogoslužja, obredi velikega tedna, procesije v postnem času, jaslice, romanja, spovednice ... in seveda bratje frančiškani, ki vse to vodijo in so ljudem vedno v pomoč. Tudi vse to je na dosegu roke. Svetogorska bližina je lahko zelo osebna. Vsak jo nosi v svojem srcu po svoje. Vsak ima svojo izkušnjo. Svetogorska Kraljica je tu, k njej se ozremo in jo prosimo za pomoč. V jasnih večerih in nočeh izžareva razsvetljena bazilika prav posebno bližino. Tja gor se ozira bolnik v trpljenju, osamljeni brez človeške toplote, starši pri vzgoji otrok, vsi v skrbi za svoje najdražje ... Prepričana sem, da se grgarski človek – mlad ali star – nekje v tem odnosu srečuje s Sveto Goro. Svetogorska bližina se nas močno dotika.

Justina Doljak

Puščavski oče

*V pesek na obzorju
se je potopila
rojstna vas.
Bosonog, s koraki,
kot bi gnetel gore,
odhaja iz sveta
v razbeljeno puščavo,
kjer na samotarja
v satanskem objemu
željno čakajo
vsi démoni in smrt.*

*Tam ne bo reke
ne palm,
ne sosedov
ne toplomotnih
pogledov
in plahega dihanja
speče vasi.
Peščeni drobir
se pretaka
čez brazdo njegovih korakov,
ki režejo sled
svetlobe in mraka;
korak za korakom
odlaga
odvečne potrebe
vsakdana.
Oluščeno zrnje
razkriva
lepoto samote.*

*Ostaja
samo še nebo
in puščava
in duša, vsa suha
in željna in žejna
poljuba luči,
ki napoji
vlakna samote
z vinom
nebeške gostije.*

p. Stane Zore

Svetogorski dnevnik

brata Paolina Bassettija

7. december 1945

Nisem spal dobro in tudi do-
sti ne. Postelja je bila najbolj-
ša, toda jaz sem bil slab. Tres-
lo me je po vsem telesu kakor
ob nastopu vročine. Bolele so
me noge, hrbet, glava.
Po konventualni maši smo iz-
postavili Najsvetejše in sledi-

la je še ena maša in na koncu
so bile molitve za prvi petek v
meseču. Orglal sem.

Ob 15.30 sem se s kolesom
peljal proti kraju Torsle. Pri-
peljal sem se tja ob 16.00 brez
nezgode.

Ob bregu jezera je pihal ra-
hel veter. Že 25 let je minilo,
odkar sem hodil po tej poti.

Slike v tekstu
so ilustracije in
niso povezane s
tekstom.

V župnišču sem našel čudovito dobrega župnika in sposobno gospodinjno. On je bratranec našega p. Vittorija Zanella.

Spovedal sem okoli 20 ljudi.

Kako mi je bilo všeč pri bogoslužju naše petje litanij! Glasovi imajo neki poseben zvok.

Po večerji smo se pogovarjali in hitro je ura bila deset. Zvedel sem, da so bili v mestu boji na nož z zadnjimi nemškimi četami. Iz bunkerjev so streljali na prodirajočo vojsko. Letalo je krožilo v zraku in sporočalo o premikih osvajalcev. Po največ tretjem udaru angleškega topništva je bil nemški top izločen iz boja. Župnik je rekel, da so nekaj prodirajočih čet zadeli zelo močno in je bilo mrtvih nekaj sto Angležev.

8. december 1945

Ob 6.00 sem bil v cerkvi. Bila je prazna. Samo cerkovnik in župnik sta bila notri. Spovedoval sem tudi še po 7.00. Pred mašo sem ljudi obhajal.

Po evangeliju sem navzoče nagovoril za praznik Brezmadežne. Cerkev je bila polna.

Kako čudovit je razgled s prostora pred cerkvijo! Veličastno jezero, jasno

nebo, prvi sončni žarki, ki zlatijo gore!

Vrnil sem se srečno, a sem bil ves prepoten in bedra so mi otrdela.

Po kosilu je bila pevska vaja. Ob 15.30 pa je bilo bogoslužje. Pridigal je p. magister Giacinto Enber. Litanije po ljudskem napevu, Tantum ergo ... Ognilar – Tota pulchra ... Songiarardi. Brat Silvano – drugi tenor. Ljudi je bilo veliko.

9. december 1945.

Druga adventna nedelja.

V samostanski cerkvi sem spovedal okoli deset ljudi. Ob 7.15 sem šel v vilo Bassoni maševat. Po evangeliju sem na kratko govoril.

10. december 1945

Začel sem sam duhovne vaje. Včeraj sem si zanje sposodil knjige od p. gvardijana. Že tri leta jih nisem opravil. Po kosilu in po večerji sem se nekaj časa pogovarjal z brati.

12. december 1945

Prišel je srečno brat Pasquale (Pashal Furlan, op. prev.). Prosil sem ga, naj mi natančno pripoveduje, zakaj je leta 1943 pobegnil s Svete Gore.

15. december 1945

Ob 10.15 sem končal duhovne vaje. Spovedal sem se pri p. Odoricu, svojem duhovnem voditelju, ko je bil na Kapeli pri Gorici. Zdi se mi, da se je zelo postaral. Silno sem zadovoljen, da sem duhovne vaje opravil. Vendar mi je bilo zdaj kar težavno vztrajati na samostanskem koru ves čas, to je od 4.15 do 7.30 med molitvenim bogoslužjem, premišljevanjem in mašo.

Ob 13.45 sem odšel v Rivo spovedovat gojence kolegija L. Murialdo.

Spovedal sem 41 fantov, 5 redovnic in 5 redovnikov. Za pot tja sem porabil 65 minut, za povratek v mrazu pa komaj 50 minut. Redovniki, naši bratje, so tam 5 ali 6 mesecev. Čakali so na spoved že 20 dni.

16. december 1945

Šel sem s p. Marianom, da sva prehodila del poti po cesti. Potem mi je pokazal, kje naj grem naprej in sem lahko našel cerkev v Vigne. Ni bilo pridige in nikogar k spovedi. Ob 8.30 sem orglal mašo De Angelis.

17. december 1945

Odšel sem iz Arco in se napatil v Rovereto, da bi dobil tobak za noslanje. Bil sem pri S. Tomaso ob 15.45 in spet odpotoval ob 16.40. Vožnja je stala 50 lir. Avtobus je bil natlačen in sem mogel le malo videti. Tudi znočilo se je in moja radovednost je bila popolnoma poražena.

Pripeljal sem se na postajo Rovereto. Bila je še podrtá in razrušena. Nekaj okoliških palač je bilo strašno razdejanih. Šel sem po cesti, kjer sem pred 20 leti neštetokrat hodil. Po veliki mestni cesti nisem videl nič novega. Prispel sem v samostan. Ustavil sem se v cerkvi. Kljub mnogim preteklim letom se mi je zdelo, da sem bil tukaj včeraj. Barvan podzidek, ki sem ga leta 1923 skoraj vsega sam pobarval, je ostal še nedotaknjen. Samostan je prenovljen. Predvsem so naredili lep

vodnjak in nasadili so palme. Vrata, nekaj zelo ozka, so razširjena.

Šel sem k p. gvardijanu v njegovo sobo. Sprejel me je najlepše. Zadržal sem se pri njem dobre pol ure. Spraševal je o vseh in o vsem. Odgovarjal sem in pripovedoval na kratko, kako je pri nas. Podaril mi je malo tobaka. Spominjal se je moje stare in vedno nove razvade.

Pri večerji so me nekateri prepoznali, drugi pa ne. Nekaj sem jih poznal tudi jaz, nekaj pa je bilo tudi novih in neznanih. Po večerji smo dobili žganje in se dolgo razgovarjali. Všeč mi je bil p. Orazio, vedno mladosten, vedno svež po duhu in po srcu. Sprejel me je s pravo očetovsko naklonjenostjo. P. Emilio pa se je zelo postaral. Želel je, naj prepevam. Zapel sem nekaj popevk, najprej italijanske in tudi eno slovensko. Bil je zadovoljen. Zabava se je končala v sobi p. gvardijana Daniela Gorettija.

18. december 1945

Maševal sem pri oltarju sv. Antona in po maši zmolil predpisane molitve. Kor, o kako veličasten! Koliko lepih obredov! Lepi časi v njem so minili, vendar ostaja v srcu vedno

tiho zadoščenje, ki vpliva na življenje in daje moč v hudih in težkih trenutkih. Po kosilu sem šel gledat samostanski hrib. Večinoma je ostal, kot je bil v starih časih. Dobro ga vzdržujejo. Želel sem prehoditi vsega. Pravijo, da so padle nanj tri bombe, toda videl sem samo eno jamo. Protiletalska obramba je bila na sosednjem hribu. Pri bratu Diegu nisem dosegel, da bi mi dal tobak za noslanje v zameno za kaj drugega.

Bil sem nekaj časa s p. Ambrogio in v njegovi sobi. Je vzgojni spremljevalec bratov klerikov. Imajo ga radi.

Potem sem šel eno urico na kor igrat na orgle in molit brevir. Po kosilu sem prebil nekaj časa skupaj s p. Cimadorejem. Kako privlačen človek!

V nalivu dežja sem odhitel na železniško postajo. Sreča, da je vlak imel 75 minut zamude, drugače bi bilo joj.

Ponovno sem v Trentu.

Prišel sem pravi čas k večerji. P. provincial je določil, da se bom za božič vrnil v Arco z nalogo, da bom šel pomagat v dušnem pastirstvu v Val di Ledder (Valle dei bruceri -: Locra – idr.), Bezzeca – Pieve di Ledder. S tem nisem bil nič zadovoljen. Predstava prijetnega dopusta je zginila.

19. december 1945

Lil je dež. Bil sem doma v samostanu.

20. december 1945

Šel sem k svojemu rodnemu bratu Giovanniju in mu voščil vesele božične praznike. Prišla je tudi najina rodna sestra redovnica Luigia.

21. december 1945

Odpotoval sem v Arco ob 12.30. Zvečer je bila pevska vaja. Igral sem pri njej na orgle.

22. december 1945

Ob 8.00 sem dve uri spovedoval dečke in deklince v kraju Vorme. Župnik je odličen duhovnik.

Dež. Zvečer petje. Pri maši gneča.

23. december 1945.

Četrta adventna nedelja. Maševal sem ob 6.30 v Villa della Negrizia. To je zdravilišče redovnic z istim imenom. Bilo je lepo. Ob 8.10 sem odšel iz samostana na svoj božični misijon v Valle di Ledder. Hodil sem hitro. Imel pa sem s seboj klobase in vino. Nihče mi ni vedel natančno povedati, koliko časa bom rabil, da bom prišel do svojega določenega kraja. Sodil sem torej, da je potrebno vzeti s seboj kaj jesti. Ko sem bil na trgu, je ura bila 9.00. Začel sem hoditi v strmino. Velikanski vodovod je kazal na nekaterih mestih sledove bojov. Toda granate niso mogle biti zelo velike. Dohitela sta me neka gospa in gospod. Povedala sta mi, da sta me hotela dohiteti, ker sta se bala, da bi ju napadli roparji. Ni mi bilo všeč, toda pomagala sta mi skrajšati pot. Poznala sta bližnjice. Kar hitro smo prišli precej visoko. Ob 10'00 sem

bil pred cerkvijo v Brocetri. Od tam sem pot nadaljeval sam.

Ob 10.30 sem šel mimo kraja Pré, malo čez 11.00 sem bil v Malini. Ljudje so odhajali od maše. Videl sem najprej karabinerja v praznični uniformi. Šel sem dalje in prišel do kraja Leder.

Oglasila se mi je lakota. Nobene vasi nisem videl več. Sklenil sem, da bom počival takoj, ko pridem iz globeli. Dvignil sem se iz globeli ob 11.15. Sedel sem na neki parobek. Slastno sem pojedel klobaso in drugo, kar sem imel s seboj. Toda ko sem pot nadaljeval, so me noge bolele. Ko sem prehodil neko dolino, je bilo pred menoj gorsko sedlo in zagledal sem neko vasičo. Med krajem, kjer sem počival, in med to vasico sem zagledal zidovje, v katerem so bile nameščene naprave za zbiranje vode električnim centralam za Rivo. Razstrelivo, ki je moralo odpreti pretok vode, je vnel Donarqui. Ko sem prišel v višino vzporedno z omenjeno vasico, sem zagledal, da prihaja naproti neka žena. Vprašal sem jo, kako daleč je še do Pieve. Odgovorila mi je, da 20 minut. Vprašal sem jo še za ime vasice, ki sem jo videl. Rekla je:

»Mezzoluogo.«

Prispel sem v Pieve ob 12.00. Šel sem v cerkev: zelo prostorna in lepa je. Ko sem nehal moliti, sem moral moral ljudi vprašati, kje je župnišče. Monsignor Dematte, bratranec našega p. Vigilija, me je vprašal: »Zakaj niste prišli v petek?« Preprosto sem razložil, kako je bilo in v kakšnem položaju sem. Takoj se je razvedril. Postregel mi je z mlečno kavo in potem me je odslovil rekoč, da me pričakujejo v kraju Dacca. Vzel sem svojo torbo in po približno 20 minutah prišel tja. Župnišče je kar oddaljeno in ga je težko najti. Da sem dospel do tja, sem moral dvakrat ali trikrat vprašati ljudi. Sprejem je bil izredno prisrčen. Duhovnik je zelo mlad, s silno vnemo. Pripravil mi je zelo okusno juho s kruhom. Nato sem šel počivat.

Ob 15.00 sem dobro spočit prišel v kuhinjo. Vprašal sem gospodinjo, če bi mogel moliti brevir, in mi je pokazala. V prvem nadstropju imajo kapelo. V njej je vsak dan maša. Je lepa in skromna. Zvečer, okoli 18.00, sem šel v njihovo lepo cerkvico. Udeležil sem se rožnega venca, krščanskega nauka in božične devetdnevnic.

Kako lepo je tukaj, daleč od sveta. Ljudje se obnašajo preprosto in so zares krepstni.

Po večerji sva šla duhovnika spat. Ne vem, kje je on našel prostor za počitek. Meni je prepustil svojo posteljo. Njegova soba je takorekoč vsa obložena s planinskimi fotografijami. Ima dva lepa plezalna cepina, obešena na steno v sobi.

24. december 1945

Ob 5.00 sem bil že pokonci. Šel sem v kapelo ob 5.30. Maševal sem ob 6.00. Potem sem spovedoval do 10.00. Ljudje so prihajali po malem. Šel sem v župnijsko cerkev. Tja so prihajali moški, mladi in stari. Tudi tukaj po malem. Spovedovanje se je prenehalo po 12.00.

S prostora pred cerkvijo je razgled po vsej dolini. Poleti morajo biti tukaj mala nebesa. Sneg je verjetno oddaljen od nas okoli 200 m. Vas je v nadmorski višini 800 m. Ni bilo mrzlo. Po dobrem kosilu v prijetni družbi me je duhovnik upravitelj spremljal v Pieve. Poznal je vse steze in z njim sem prišel polovico prej, kot če bi hodil sam. V župnišču smo na kratko spregovorili in šli v cerkev. Od 14.00 do 20.00 sem bil

vernikom na razpolago za spoved. Ženske sem spovedoval v cerkvi, moške pa v zakristiji. Prihajali so s svetim spoštovanjem. Več kot dve uri sami moški.

Večerja je bila navadna. Nekaj časa sva z župnikom poslušala radio in odšla spat. Postelja je bila imenitna, soba ogrevana. Spal sem kot papež.

25. december 1945.

Božič.

Ob 4.00 sem bil pokonci, ob 5.00 že v spovednici. Spovedoval sem do 7.00 v cerkvi, potem pa moške v zakristiji. Okoli 5.30 je neki upokojen duhovnik

maševal pri stranskem oltarju. Monsinjur je obhajal ljudi. Maševal sem tri svete maše po 8.30. Ob 10.00 je bila peta maša.

Klopi niso bile polne. Po evangeliju je monsinjor pridigal. Pusto in hladno, lahko bi rekel, da je bila bolj postna razprava. Bil sem pri tej maši v službi subdiakona. Pevci so se izkazali. Zdelo se mi je, da žagajo drva. Dvigali in nižali so glas z neko razdražljivo enoličnostjo. Pri darovanju je neki tenor pel Schubertovo Ave Mario. Note so sicer bile, a kljub temu samo zmrzovanje! Na koncu so zapeli Adeste fideles po običajnem napevu.

Po maši sem se obril. Kosilo ni bilo nič posebnega. Monsinjor je mrzlega značaja. Dal mi je 300 lir kot kaplansko nagrado. Vreme je bilo slabo. Deževalo je in snežilo.

Napotil sem se v Bezzecavalle ob 13.30. Prišel sem tja ob 14.00. Kar hitro sem našel župnišče. Župnijski upravitelj je možakar pri najboljši moči. Postregel mi je z žganjem in svežim kruhom. Ob 14.30 so bile v

cerkvi pete večernice. Vse je zelo dobro uspelo. Po večernicah sem čakal za spovedovanje. Prišlo je v zakristijo okoli 10 moških in v cerkev okoli 20 žensk. Izkoristil sem prosti čas za molitev brevirja. Ko se je zvečerilo, sem spovedal še majhno skupino žensk in moških. V bolnišnici je bil nek slovenski ujetnik. Prosil sem župnijskega upravitelja, da bi mu omogočil priti v cerkev. Prišel je, ko se je znočilo. Spovedal se je. Po večerji sva se z župnijskim upraviteljem živahno razgovarjala in nato odšla spat.

Ta dolina je imela srečo. O vojni ne vedo prav nič. Edini dogodek: Neko letalo se je spustilo nizko in s strojnico obstreljevalo vas Pieve. Videli so tuje vojaške, Amerikance, prečkati dolino, slišali so pokanje bombardiranja in nič drugega. V vasi Bezzecca so bili Nemci (Proti-obveščevalna šola).

Cerkev v vasi Bezzecca je lepa. Postaviti jo je dala italijanska vlada leta 1866 ali nekaj let prej. Sedeži v koru so iz orehovine z intarzijami. Čudovito delo! Nimajo pa v cerkvi orgel. Pred cerkvijo je trg in na njem napis: Ubogam. Naša se na čas, ko se je Garibaldi umaknil in prepustil prednost dobljene

bitke po ukazu Viktorja Emanuela I.

Nisem mogel obiskati spomeniške kostnice zaradi slabega vremena in pomanjkanja časa.

26.december 1945

Vstal sem ob 4.00. To noč nisem prav dobro spal. Ob 5.00 sem maševal. Spovedal sem nekaj ljudi. Zajtrkoval sem. Župnijski upravitelj me je prišel spremljat do avtobusa. Deževalo je. Sveti Štefan je zavetnik tukajšnje župnijske cerkve. Čeprav sem imel v avtobusu dober sedež, nisem mogel nič videti. V mestu Riva sem bil ob 7.30 in prišel v samostan okoli 8.45. Zvedel sem, da pri polnočnici petje ni šlo preveč dobro, nasprotno celo ... Moški so bili pijani ...

P. Ernesto je moral ob 15.30 iti v kraj Molina, da je sodeloval pri duhovniškem dnevu ...

Preživel sem dan, kot ga preživljamo v samostanu. Zvečer sem se poslovil od samostanske skupnosti. Po pravici povedano mi ni prav dobro.

27. december 1945

Zgodaj sem maševal. V kraju S. Tomaso sem čakal na avtobus več kot eno uro. Avtobus pa je bil pre-

napolnjen in je peljal kar mimo. Šel sem v Rivo. Z menoj so bili p. magister, brat Firmino in p. Efrem. V Rivi je p. Efrem dosegel, da naju je vzel s seboj avto-

bus za Giudicarie. Druga dva sta šla peš proti kraju Tarbole, prepuščena Božji previdnosti in zaupajoč, da bosta po sreči našla prevoz. Ob 8.00 smo se z avtobusom odpeljali. Vožnja je bila odlična. V Trentu so bili pri kosilu v samostanu vsi voditelji Tretjega reda. Tako sem mogel videti p. Corneglia, mojega dragega sošolca, in še več drugih.

28. december 1945

Z mestno železnico sem se ob 14.00 peljal v Mezzolombardo. Vožnja je stala 30 lir. Bratje v samostanu so bili zelo gostoljubni. Okoli 16.00 sem šel obiskat svojo rodno sestro redovnico Luigio. Bila je zdrava in vesela. Pogovarjala sva se nad eno uro. Zvečer smo se tudi v našem samostanu bratje

dolgo razgovarjali. V sobi brata gvardijana smo bili skoraj do polnoči.

29. december 1945

Ob 6.30 sem maševal v majhnem samostanu redovnic kanosijank. Ostal sem tri ure skupaj s sestro Luigio in njenimi deklicami. Igral sem na harmoniji, one pa so prepevale vse mogoče pesmi. Potem je sestra Luigia začela peti božične prizorčke, ki jih je znala, saj jih je pela še kot otrok in nas jih je učila peti doma. To so stare pesmice, a vedno lepe. Ob teh spevih sem ponovno doživel srečne čase svojega otroštva.

30. december 1945

Tudi danes sem maševal pri redovnicah kanosijankah in jim po evangeliju kratko spregovoril o dejstvu jaslíc. Kaj se moramo naučiti pri njih. Sestra Luigia je bila zadovoljna, kot da je doživela veliko noč. Ostal sem pri njej kot včeraj, a danes so prišle matere pevke in sem jih učil kratko skladbo Quid retribuam. Je čudovita, a precej težka.

Nb. Pri maši so redovnice lepo prepevale božične pesmi in druge, kot je bilo primerno. Ganilo me

je do srca, ko sem se poslavljajal.

P. Fulgenzio Guardini me je prosil, naj pretipkam na pisalni stroj svetogorsko kroniko. Ne zmore brati tiste v rokopisu, ki smo jo poslali na kapitelj.

P. gvardijan mi je dal liter žganja in dva litra vina, starine.

P. Massimino se je vrnil iz misijonov z bronhitisom in je dobil zdravnika. Prosil sem ga, naj govori z zdravnikom, da bi tudi mene pregledal. Zdravnik je ugotovil, da imam zelo razširjeno srce in bronhije močno obložene s katarjem.

Ob 13.30 sem odpotoval. V Trento sem prišel ob 14.30.

Zmučen sem šel k Giovanniju. Bil sem dolgo pri njem, do noči, to je do 19.30.

31. december 1945

Po kosilu sem bil nekaj časa doma pri svojem bratu Giovanniju in jim voščil srečno novo leto. Šel sem obiskat Marija Federizzija. Zvečer smo šli v sobo p. gvardijana in dokončali leto tako, da smo pokusili šilce dobrega žganja.

Iz italijanščine prevedel

p. Pavel Krajnik

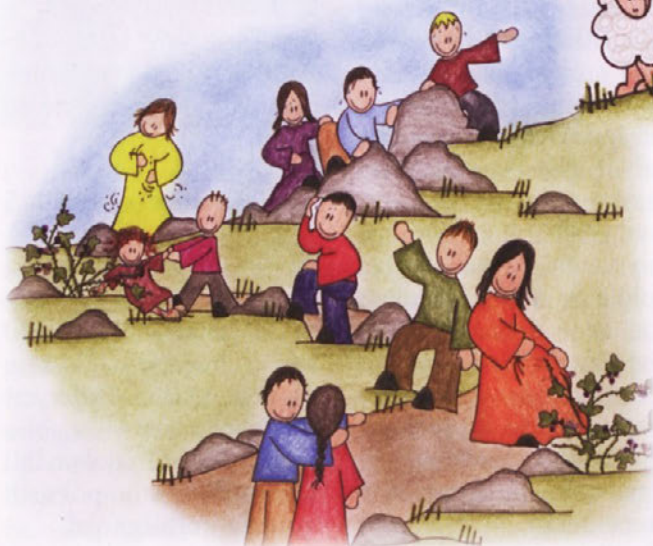
PASTIRICA URŠKA IN SVETOGORSKA KRALJICA

Marsikdo se obrne po pomoč k svetogorski Materi Božji. Ona je naša priprošnjica, saj je sama dejala pastirici Urški, naj jo prosijo milosti.

9 okt 2005 JUNA

In res, ljudje se v solzah veselja in žalosti stekajo k naši Materi in ona jih posluša in jih ozdravlja. Še danes.

Veliko od tega je izpričanega in napisanega v knjigah, romanih, pobarvankah...

A to še ni vse.

V pripravi je nova knjiga o Urški Freligojevi, slikanica Pastirica Urška in Svetogorska Kraljica. Bogata zgodba, ki jo je napisal br. Andraž Arko, zajame zgodovinsko ozadje časa, ko se je prikazala Mati Božja na Skalnici, samo prikazanje, vlogo pastirice Urške, gradnjo cerkve ter v

kratkem preleti celotno zgodovino Svete Gore vse do današnjih dni. Likovno podobo slikanice pripravlja mlada ilustratorka Urša Skoberne, avtorica stripa na mladovalovskih straneh tednika Družina in nedavno izdanega otroškega molitvenika Družina moli. Oba avtorja sta v preteklem letu izdala slikanico Indijanski škof, ki mlajše (in tudi starejše) bralce seznanja z velikim misijonarjem, škofom Friderikom Baragom. Za grafično oblikovanje pa bo poskrbel br. Dragan Vampola, siceršnji oblikovalec glasila Svetogorska Kraljica.

Slikanica Pastirica Urška in Svetogorska Kraljica bo namenjena prav vsem bralcem, še posebej tistim, ki imajo radi Marijo in se z veseljem zatekajo na Sveto Goro. Izšla bo konec junija 2006 pri Založbi Brat Frančišek.

U.D.

Pastirica Urška

Besedilo:
Berta Golob
Risbe:
Silva Karim

Naslednji hip je tako, da se
ni nič
zgodilo. Ovce se mirno
pasejo.
Nebeško lepa žena je
izginila.
Urška hiti s čredo proti
domu. Ne zdrži
več na paši, čeprav je sonce
prehodilo
še le dobro polovico svoje
poti.
Oče in mama se začudita.

Velikonočne uganke Frana Levstika

Oj, trebuščki - debeluščki,
Rdečelični - trkljači,
Suhih zlatov se najedli:
Ali ptički - orloviči,
prekljuvači in sekači,
s svetlim kljunom jih pobili,
žolte zlate uplenili.

(1411d)

Zašumeli grmi in grmiči,
deco mlado k maši so poslali,
naj pomoli in Boga zahvali.
Ali hčerke zale, vitke vile,
so moliti pozabile:
Druga z drugo se ravna gizdavo,
da bi jo preseгла z bujno glavo.

(butara)

Kača - zvijača
na mizi leži,
enozoba za rep se drži.
Hoj, odprite usta:
kdor jo vso pohrusta,
zob zastonj dobi!

(klobasa s špijo)

Pisana kača oblezla je vas,
vso vas je prelezla, še cerkev
ovila,
ovila jo krog in krog, vanjo se
skrila
in Bogu slavo zapela na glas.

(piscija)

Modro - na hribu slonim,
rdeče - štirim v rokah stojim,
visoko - ves svet je moj,
globoko - sam Bog pod menoj.

(obe)

Hvala za zdravje! Hvala da živimo! Hvala, da sploh živimo! (*Špela A.*)

Prosim za zdravje naše družine. Zelo smo srečni, čeprav smo R. Veseli smo, da živimo in se imamo radi. Zbogom.

O Vergine Santissima, perdona la mia lunga assenza e concedi alla mia famiglia e a me le grazie che ti chiedo con devozione. (*N.N.*)

Marija Svetogorska! Hvala za vse dobro in lepo. Večkrat te bomo obiskali. (*B. in R.*)

Hvala za vse, posebej za novo življenje v družini. Pazi in varuj otročička, da bo vse lepo in brez skrbi. Prosim te, da se bomo z mojimi lepo razumeli in za zdravje za vse. (*N.N.*)

O Marija Svetogorska, o Mati, usmiljena položi roke na moje otroke. (*Živa*)

Jezus, potrebujem Tvojo pomoč za pot, ki mi jo daješ. Daj mi pogum, da bom zmogla, za kar sem poslana. (*Č. Milena*)

Zahvaljujem se Majci Božji za sve, što mi je dala do sada. Molim te, čuvaj nas!

Daj nam srečo, zdravje i dug život. Isuse, čuvaj nas i našu djecu. (*Manueta*)

Marija, prosim te za mojo novo pot – naj bo kot hiša, zidana na skali, da bom premagala vse viharje, neurja in skušnjave, ko bodo prišle. Daj mi poguma, da se soočim s seboj. Varuj me in vodi. (*T.P.*)

Marija, hvala ti za tvojo milost, da smem hoditi za teboj, te prositi, moliti in se ti za vse prejeto zahvaljevati. (*Milena G.*)

Grazie per averci creato, continua ad accompagnarci nel nostro cammino. (*Fausto-Imola*)

Marija, hvala za spoved, hvala za moč, hvala za mojo družino, hvala za pot, hvala za zdravnike. (*Darinka*)

Marija, prosim te, vlij mi moči in poguma, da bo moja bolečina postala manjša in te srčno prosim za svoje otroke, da bi uspešno opravili študij, nama pa utrdi ljubezen in srečo. *Tvoja zvesta ovčica.*

Za potrebe cerkve Svetogorske Kraljice: 500.000 SIT (*U.O.*)

Dar za cerkev (20 €).

Grazie a te Maria e al Tuo figlio Gesù dal Sacro Cuore, grazie per i beni che date a tutta la mia famiglia. Tornerò per recitare le preghiere di ringraziamento e tanta riconoscenza. (*M.*)

Gospa, danes je za naju pomemben dan. Prosim te, bodi med nama. (*K. in J.*)

Svetogorski Kraljici v zahvalo 1500 € (*Zofija Matelič*).

Prosim te za ozdravitev, saj imam družino, ki me še zelo potrebuje. Čuvaj me in čuvaj vse moje (*V.*)

Prosim te, Marija Svetogorska, pomagaj mi, da bi se prav odločila in da bi zmogla prenašati vse to breme, ki mi ga nalagajo. Hvala ti, Marija, za vsako svetlo iskrico, ki mi jo daš in pokažeš. (*J.*)

December

- 3. Skupina obiskovalcev iz Ljubljane
- 7. Skupina upokojencev Slovenjalesa Študentje Politehnike iz Nove Gorice
- 9. Skupina za razvoj iz Železnikov
- 29. Skupina iz Breginjskega kota

Januar

- 2. Skupina romarjev iz Vrtojbe z g. Renatom Podbersičem
- 4. Skupina otrok iz OŠ Šempeter pri Gorici
- 5. Skupina otrok iz OŠ Dornberk
- 7. Srečanje ekipe, ki vodi tečaj priprave na zakon v Novi Gorici Dobrodelni koncert Slovenskega okteta
- 25. Skupina romarjev iz Trsta

Februar

- 8. Romarji iz župnije Ljubljana – Vič
- 11. Frančiškanski bogoslovci z magistrom p. Marjanom
- 20. Skupina otrok iz OŠ Dornberk

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih: ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16. uri.
Ob delavnikih: Jutranja sveta maša ob 7. uri v kapeli prikazanja. od 1. maja do 1. novembra ob 17. uri.

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri: molitev za duhovno in moralno prenovno slovenskega naroda
Vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 15. uri: molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu (05) 330 40 20. Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo. Od 7.45 do 12.00 in od 14.30 do 17.00, Izven tega časa pozvonite na samostanski zvonec.

Marijanski muzej

je odprt ob sobotah in nedeljah od 9.00 do 17.00 pozimi (od 1. novembra do 1. aprila) je zaprt.

Naš naslov

Frančiškanski samostan Sveta Gora
Skalniška cesta 17
5250 Solkan
tel: 05/330 40 20
fax: 05/330 40 38

e-mail: sveta.gora@rkc.si
internet: <http://sveta-gora.rkc.si>

